

Anne Tel (36) is dertig als zij en haar vriend besluiten dat ze dolgraag een kindje willen. Na bijna twee jaar proberen, gaan ze de medische molen in. En dat is zwaar. 'Ik wil niet zielig gevonden worden en ben geen patiënt, want:

'Ik ben niet ziek,
*ik wil alleen
een baby'*

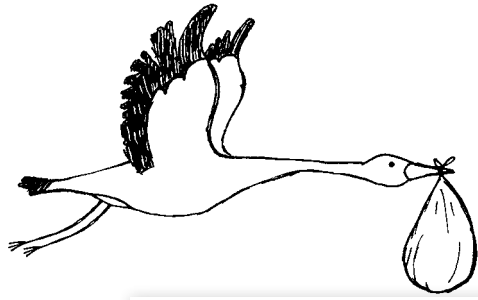

26 DECEMBER 2005

'Stel, je bent een vrouw van dertig. Je woont in Amsterdam, hebt geweldige vrienden, een prima baan, een nog leukere liefde met wie je samen oud wilt worden en je geniet van het leven. Het geluk lacht je toe, de wereld ligt aan je voeten en alles gaat vanzelf. Je stopt met de pil, want jij en je vriend willen dolgraag een baby en dan lukt dat niet. Die vrouw ben ik. Een op de zes stellen heeft vruchtbaarheidsproblemen. Frank en ik zijn één van die zes. Elke vrouw heeft haar verhaal. Dit is mijn verhaal.

15 AUGUSTUS 2007

Ik probeer al vijftien maanden zwanger te worden, maar het lukt niet. Ik ga naar ➤

de huisarts, die verwijst ons door naar het ziekenhuis. We willen niet in de medische molen terechtkomen. We spreken af dat we alleen checken of onze zaadjes en eitjes goed zijn. Na een aantal maanden krijgen we de uitslag. De dokter zegt dat hij geen oorzaak heeft gevonden. 'Probeer het nog maar een half jaartje, misschien word je spontaan zwanger.' Natuurlijk is dit goed nieuws en wil je het liefst dat er niets aan de hand is, maar tijdens de onderzoeken merk ik hoe groot mijn kinderwens is en hoe lang ik al aan het wachten ben.'

9 JANUARI 2008

'We zijn terug in het ziekenhuis. De dokter rekent op basis van onze gegevens uit dat de kans om vanzelf zwanger te raken nu is gezakt tot onder de dertig procent. Hij legt uit dat de behandeling bestaat uit zes inseminatiepogingen en daarna drie keer ivf. Ik hoop dat we die behandelingen niet allemaal nodig hebben. Het is gek om nu toch in het traject terecht te komen, maar ik ben hoopvol en heb behoefte aan actie.'

'Probeer het nog maar een half jaartje, misschien word je spontaan zwanger'

23 MAART 2008

We starten met de eerste behandelingen. Elke avond moet ik hormonen inspuiten in mijn buik en ik heb om de dag een afspraak in het ziekenhuis. De eerste keer spuiten is spannend, maar het valt reuze mee. Het is een klein prikje met een soort pen. Ik kan het prima zelf, maar ik word nerveus van Frank, die wil meekijken. Laat mij maar even mijn ding doen. Op zondagochtend voor het paasontbijt ga ik weer naar het ziekenhuis. We gaan vandaag de eitjes opmeten om te ontdekken of ze rijp genoeg zijn om bevrucht te worden. Ik doe mijn onderkleding uit en ga op een bank liggen. Frank zit naast me en kijkt naar het scherm. Ik heb drie eitjes van twaalf millimeter in mijn linker eierstok, de rechter is 'leeg'. Drie eitjes is goed.

's Avonds spuit ik met een injectienaald een middel in dat de eisprong opwekt. Dit is een vervelende prik, die even pijn doet. Ik kijk naar mijn buik en zie meerdere blauwe plekken, van alle injecties die ik eerder heb gespoten. Voorlopig hoef ik gelukkig niet in bikini. Twee dagen later meld ik me weer in het ziekenhuis. Franks zaad wordt gezeefd en bewerkt in het lab met een speciale vloeistof, waardoor de concentratie met de best bewegende zaadjes wordt geïsoleerd. Met een dun slangetje brengt de dokter het daarna bij mij in. De dokter zegt nog: 'Jouw man heeft superzaad, daar zou menig iui-koppel jaloers op zijn.' Ondanks het superzaad word ik niet zwanger. De kans op succes bij iui is slechts tien procent. De dokter legt uit dat het net zoiets is als met een dobbelsteen gooien, alleen dan zijn er tien cijfers in plaats van zes. We krijgen zes pogingen, dus er is nog kans. Vroeger leefde ik van weekend naar weekend en werkte ik tussendoor. Nu leef ik volgens de dertig-dagen-cyclus. Elke maand het spannende moment: word ik ongesteld of ben ik zwanger? Ook neemt mijn onzekerheid toe. Wat als het niet lukt? Hoe zal een leven zonder kinderen zijn? Kan ik dan nog oprecht gelukkig zijn? Zo goed en zo kwaad als het gaat, blijf ik positief. Vanbinnen voel ik mijn verdriet steeds groter worden. Het laatste rondje insemineren gaat kansloos voorbij.'

20 FEBRUARI 2009

'Mijn zus is zwanger en ook mijn vriendinnen krijgen kinderen. Ik ken niemand bij wie het niet lukt. Eerst praat ik er niet over, alleen met Frank. Als ik opmerkingen of vragen

krijg, wuif ik die weg met een lach. Nu besluit ik eerlijk antwoord te geven op de vragen en hoor ik andere verhalen. Ik merk dat ik niet de enige ben. Er valt een last van mijn schouders.

Een goede vriendin houdt me een spiegel voor. Ze ziet dat het niet goed met me gaat en vindt dat ik beter een pauze kan inlassen. Ze mist de oude, vrolijke Anne en ziet dat ik ongelukkig ben. Ik word boos en verdrietig, ze zegt de dingen die ik liever niet wil horen. Diep vanbinnen weet ik dat ze gelijk heeft. Ik word meegezogen in de medische molen en dacht dat er geen weg terug was. Mijn vriendin laat mij inzien dat dat wel mogelijk is. Het is een keuze om naar het ziekenhuis te gaan. We besluiten even pauze te nemen. Mijn eerste ivf-behandeling schuif ik twee maanden vooruit.'

12 MAART 2009

'Frank en ik besluiten een maand door Azië te reizen. We maken de mooiste reis van ons leven. Het ziekenhuis laten we ver achter ons. Door al die inwendige echo's, ben ik een stukje van mijn vrouw-zijn verloren. Nu voel ik me bevrijd. We zijn intensief samen en genieten enorm. Mijn levenslust komt langzaam terug en ik heb weer zin om te vrijen.'

'Vroeger leefde ik van weekend naar weekend. Nu volgens de dertig-dagen-cyclus'

Tijdens deze reis gaat Frank op zijn knieën. Ik kan haast niet geloven wat er gebeurt en ben compleet overrompeld. Vol overtuiging kiest hij voor mij. Zijn liefde voor mij is groter dan zijn kinderwens. Ook al is zijn kinderwens net zo groot als die van mij, hij wil altijd bij mij blijven.'

15 JUNI 2009

'Tussen het uitzoeken van de trouwjurk door, zijn we bezig met de eerste ivf-poging. Op de meest ongelukkige momenten moet ik naar het ziekenhuis of word ik gebeld door een verpleegkundige. Dan breekt de dag aan van de punctie. Met een lange naald worden er eitjes aangeprikt. Ik heb de pech dat mijn eierstokken vrij 'diep' liggen. De pijnstillers die ik heb gekregen werken niet. Ik voel een gemene pijn en krijg haast geen adem. Er worden acht eitjes aangeprikt. Vijf daarvan worden bevrucht. Van de drie embryo's is er uiteindelijk slechts een over om terug te plaatsen. Na twee weken belt het ziekenhuis met de uitslag. Onze embryo heeft het niet gered. Ik ben niet zwanger. Ik wil zo snel mogelijk verder met de volgende ronde, maar er is een wachtlijst van drie maanden. ➤

26 DECEMBER 2009

Als ik mijn 34^e verjaardag vier, zijn we al vier jaar bezig. In het nieuwe jaar hebben we een nieuwe poging. Gaat het lukken? De tweede ivf-poging heeft een geweldig resultaat: twaalf embryo's! Ik reken mezelf rijk en weet zeker dat het nu gaat lukken. De eerste twee embryo's worden teruggeplaatst. Ik word ongesteld. De tweede terugplaatsing: we zien de embryo's uitvergroot op een beeldscherm. Gaan dit dan onze kindjes worden? Nee, ook deze terugplaatsing is geen succes. We vestigen onze hoop op de volgende terugplaatsing.'

14 MAART 2010

'Vandaag is het magische moment waar we naartoe hebben geleefd: een nieuwe terugplaatsing. Helaas belt het ziekenhuis een uur van tevoren met slecht nieuws: onze embryo's zijn niet goed ontdooid, er komt geen terugplaatsing. Ik word gek van verdriet. Tranen stromen over mijn wangen. Op de deurmat ligt weer een envelop met de bekende ooievaar. Er is een babyboom gaande, maar deze baby zagen we niet aankomen. Blijkbaar wilden deze vrienden ons sparen door niet te vertellen dat ze snel

zwanger waren van hun tweede kind. Ik wil niet dat iemand mij als slachtoffer behandelt. Ik wil niet zielig worden gevonden. Ik weiger ook activiteiten te doen met lotgenoten van patiëntenverenigingen. Ik ben geen patiënt, want ik ben niet ziek. Ik wil alleen een baby. En ik ben de enige die mezelf soms een beetje zielig mag vinden. Frank en ik bedenken een plan B: emigreren naar Singapore. Laten we verhuizen naar de andere kant van de wereld. Voor mijn gevoel geen vlucht, maar een manier om een nieuw bestaan op te bouwen. Ik wil niet lijdzaam toezien hoe familieleden en vriendinnen wel zwanger worden. Ik wil niet in een dorp wonen waar ik de enige ben zonder kind. Want zo voelt het. In onze straat is een basisschool. Elke dag zie ik moeders met elkaar kletsen op het schoolplein. En op Hyves en Facebook zie ik bij oude bekenden ook alleen maar blije babyfoto's. Ik ben langzaam de hoop aan het verliezen.'

8 OKTOBER 2010

'We beginnen met de derde ivf-poging. Wauw, weer twaalf embryo's! Nu gaat het vast lukken. De hoop begint weer te groeien. Eén embryo wordt teruggeplaatst. De dag van de uitslag breekt aan. Het ziekenhuis belt. Ik hoor de verpleegkundige de woorden uitspreken, maar ik kan het niet geloven: 'Gefeliciteerd, je bent zwanger!' Dit ene telefoontje verandert mijn leven. De blijdschap is onbeschrijfelijk. Ik ben zwanger! Het wonderlijke in mijn buik groeit in negen maanden uit tot een prachtig meisje. Na vijf lange jaren en vijf dagen op de verloskamer, want het ziekenhuis kreeg haar er niet in, maar ook niet eruit, wordt onze dochter Felicia geboren, op de langste dag van het jaar. Ze is zo klein! En zo mooi! En ze is van ons! Dan horen we haar eerste huiltje. Vertederend. Frank en ik huilen mee. We zijn op slag verliefd. Ze wordt op mijn borst gelegd. Haar mutsje mag even af en ik zie haar prachtige donkere haartjes. Wat een snoepje! Ze is er. Onze baby.'

21 JUNI 2012

'Op Felicia's eerste verjaardag krijg ik het eerste exemplaar van mijn boek *Paaseitjes zoeken in het AMC* in handen. Onze weg is lang geweest, maar heeft een prachtig einde. Felicia is het allemaal waard geweest. Ik zou het zo weer doen. Sterker nog; ik ben alweer terug in het ziekenhuis voor behandelingen voor ons volgende

'Ik hoor de verpleegkundige zeggen:
'Gefeliciteerd je bent zwanger!'

'Na vijf lange jaren wordt onze dochter Felicia geboren. *Ze is zo klein! En zo mooi!*

kindje. Ik ben zo blij met onze dochter en ook met het boek, dat ik voor haar heb geschreven. Een boek waarin ze altijd kan teruglezen hoe ontzettend gewenst ze is en met hoeveel liefde ze is ontvangen. Iedereen houdt van onze Felicia, en wij het meest.'

MAIL EN WIN!

Anne Tel schreef een dagboek over haar ervaringen met zwanger worden: *Paaseitjes zoeken in het AMC*. Flair geeft tien exemplaren van het boek weg. Wil jij er eentje winnen? Ga dan snel naar [Facebook.com/flaironline.nl](https://www.facebook.com/flaironline.nl) en laat ons weten waarom jij dit boek wilt winnen.

MOEDERS VOOR MOEDERS

De organisatie Moeders voor Moeders verspreidt Annes boek onder zwangere vrouwen. Uit de urine die de zwangere vrouwen bij Moeders voor Moeders inleveren, worden zwangerschapshormonen onttrokken. Dit is nodig voor het maken van hormooninjecties.

WAT IS WAT?

Iui-behandeling

Iui is een afkorting voor intra-uteriene inseminatie. Tijdens een iui-behandeling worden 'opgewerkte' zaadcellen kunstmatig ingebracht in de baarmoeder. Een iui-behandeling kan de kans op een zwangerschap vergroten doordat op het juiste moment van de cyclus van een vrouw de

zaadcellen van de man in hoge concentratie dicht bij de vrijgekomen eicel(len) worden gebracht. Iui is waarschijnlijk de meest toegepaste vruchtbaarheidsbehandeling in Nederland. Vaak wordt het maximaal zes keer gedaan.

Ivf-behandeling

Ivf is een afkorting van in-vitrofertilisatie en wordt ook wel reageerbuisbevruchting genoemd. Bij ivf worden één of meer eicellen buiten het lichaam bevrucht, waarna de ontstane embryo's in de baarmoeder worden teruggeplaatst. In de periode 1978-2012 zijn wereldwijd naar schatting vijf miljoen kinderen dankzij ivf geboren. In Nederland worden per vrouw drie ivf-behandelingen vergoed.